

POVESTEA OCHILOR

Rolea Nicolae

(COMENTARIU)

POVESTEA OCHILOR NEVĂZUȚI

La fel ca și poezia mea și această poveste este adevărată..

Undeva-i o fată, necunoscută mie, cu parfum de miere și de mirt, pentru ea vă zic nescrisa poezie care nu mă lasă nicidecum să mint.

Firea ei duioasă era o enigmă și avea parfumul unui vis sublim, după ce-am schimbat strofele-n steluțe ne-am zis într-o doară: hai să ne vorbim!

Am vorbit de lună, am vorbit de soare, de ape, de păsări, de furtuni și ger și-am simțit în aer cum fuge sfiala și în graba clipei fug tristeți și pier.

Ne-am vorbit de toate și cu ce plăcere... dar... ochii ei mirifici eu nu i-am văzut, îi simțeam în versuri, îmbătați de stele: mă chemau spre vraja unui sfânt sărut.

“ Ne vorbeam de toate cele,
Numai în tăcere se vorbea,
Gura ei de dragul gurii mele,
Vorbele din fașă le sorbea.”

Enigmatică și tandră o vedeam ieșind din ape cum venea ca o poveste peste valu-nmiresmat, și din schimbul drag de vorbe ea a prins pe loc de veste că-s setos de toate cele și... în suflet i-am intrat.

Uite, merg și mai departe, nu mă pot deloc abține, fac o paranteză-n treacăt și vă spun cu glasul-ncet, făceam barter drag de lacrimi, și de versuri, și de rime și prin miezuri de secundă ne vorbeam suav pe net.

Ea era timidă-n toate și duioșii ochii de zână după ochelarii tandri dormeau visători și mici, iar eu prins într-o trăire cum nu-i altă peste lume simțeam cum s-așează-n suflet roi de fluturi și furnici.

Era prima mea minune, gingașă, frumoasă, fină, lebăda plutind pe ape, s-ar uita cu jind la EA... și cu versuri minunate, printre orele de noapte, aurora ei de zână prin culori mă fascina.

Când a prins atunci de veste că eram așa cuminte și cu liliacu-n suflet și cu versul în rucsac, și-a scos calmă ochelarii și cu dulce luare aminte a șoptit prin biți și mega: yubi dragălaș, te plac!

Farmecul povestii sfinte-i mult mai mare și mai dulce și prin șiruri de mărgele timpul curge purpuriu, zâna care-mi-e plecată, peste zări cu ape line m-a făcut să ard ca focul și cu focul viu să-i

scriu.

Inima în doruri albe peste vârful de pădure se ridică strengărește, fără pată, fără greș, ochii ei ca o enigmă sunt în cuiburi dragi de stele sau se văd în buza verii, chiar pe ramul de cireș.

Ochii ei sunt stele albastre, vii, scăldate în lumină și-n suav parfum de doină se coboară peste nori, toată vina ei o poartă, și-mi presară-n suflet farmec și mă-mbată cu mireasmă ca un vis la sărbători.

Ca un vis în noaptea caldă, ca un cântec veșnic moale, ochii ei se culcă tandru doar în versul ce l-am vrut... arzătoare mi-e dorința, arde-n mine toată ființa și vă spun cu evlavie: până azi nu i-am văzut..

Și mai cred că-s plini de stele și mai cred că-s plini de lună și-mbibați de nostalgie ard suavi prin galaxii, și mi-a zis cu glas de soare și cu glas de cale bună: dacă vrei să-i ai aproape, tu să-i uzi cu poezii.

Și prin flori de viață nouă și prin muguri de speranță eu vă spun o vorbă sfântă, ce n-am spus-o nimănui: ochii ei sunt prea albaştri, sau sunt plini de crudul verde sau sunt molcomi ca lumina coborâtă-n vis căprui.

Aceasta este adevărata povestea a ochilor pe care nu i-am văzut până acum... și care lăcrimează prin versuri așternute pe un obrazul catifelat de floare.

Ei sunt... departe de mine și... poate... o să-i văd... înainte de a se stinge steaua mea frumoasă...

PS Prezenta postare este făcută la cererea Adinutei. A fost scrisă ca un comentariu la o poezie " Ochii tăi"

Am postat acest comentariu separat...dar este efectiv un comentariu.. .

Consideratie,